Juledigt December 2011

Julen nærmer sig – jeg har fundet et digt af Sigfred Pedersen, og syntes at det skulle med

Grisen

Digtet står i ”Sørgmodige sange” fra 1936

Jeg fik en gris, en omtrent abort
foruden krølle – og svinekort.
et lille skrutrygget, rødligt skravl,
der blev til overs fra bondens avl.

Stolt kom jeg hjem med min dyre fangst,
der nøs og frøs, var nervøs og angst,
i kattens kurv blev han varsomt lagt,
nær tørveovnen og gennembagt.

Med vold jeg snupped Klauses sut,
det var drøjt for den lille gut,
i stedet fik han en vællingske,
imens polten fik både sut og ble.

Snart blev han rask, han blev trind og stor.
Han spiste med ved vort ringe bord.
Om natten sov han i gedens bås
med lås for døren og krøllet mås.

Vor lille hørtop blev alles ven,
han åd og drak og gav glad igen
hvad andre føler ved Ford’s tøf tøf
det følte jeg ved min vens øf øf.

Hvorhen jeg gik, fulgte hørtop med.
I haven volte det slemt fortræd.
Og når jeg fiskede, sad han klog
og slugte tit både fisk og krog

Men året randt, det blev henad jul.
Vor mor var træt af kartoffelsul.
Vi drøfted skinkers og pølsers pris
og skuled sygt til den stakkels gris

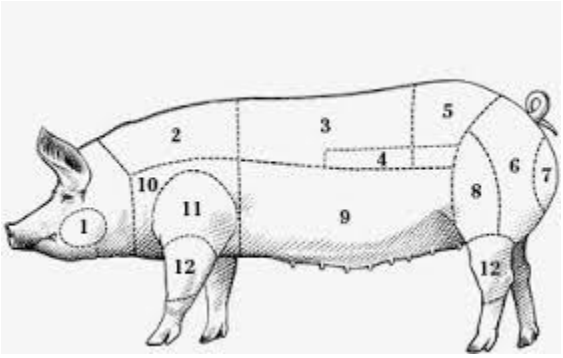

En råkold morgen, endnu før dag,
lød mod rude tre hårde slag.
Niels Slagter stod ved den søndre væg,
med sne og blod i sit stride skæg.

”Nå, vi skal vel ekspedere ham?”
- bi’ lidt, Niels. Først skal vi have en dram!
(ved hovedpuden jeg har et gem,
derfra jeg nu fandt min flaske frem.)

Snart perled fuselen, kold og hvid.
Det jubled i mig: giv tid, giv tid!
en hane galed, men i samme stund
sad vi med snaps nr. to for mund.

Og før den galede trejde gang,
var Niels beskæmmet og lo og sang
og drømte ikke om kniv og blod.
Hårdt blev jeg prøvet, men jeg bestod!

Vel kan jeg fristes. Vel er jeg svag.
Lad Niels kun komme en anden dag.
Om blot min flaske altid er fyldt,
får jeg vel reddet min flinke gylt

Alt hvad jeg kunne det har jeg gjort.
Men ak, det nyttede ej stort.
En dag flød blodet i kar og spand.
Niels Slagter mødte – som afholdsmand